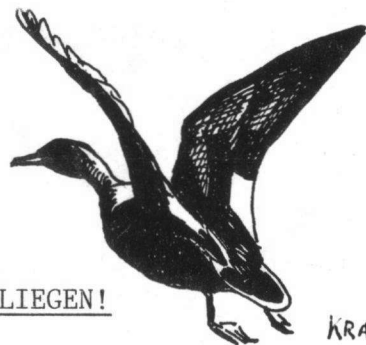

MOEILIJKE EENDEN: ZIE ZE VLIEGEN!

W.K.Kraak

KRAKEEND

In onze Korhaan (april 1992) stond een zwemmende eend beschreven. Mijn interpretatie van de waarneming kwam in het juli-nummer. Wellicht is het nuttig om nu nog iets dieper op de kwestie in te gaan.

Een veilige determinatie is pas mogelijk wanneer een 'moeilijke' eend de vleugels uitslaat en de spiegel op de armpennen (kleine slagpennen) goed zichtbaar wordt. Bij een zwemmende eend blijft de vleugel opgevouwen. Weliswaar schuiven de kleine slagpennen over de handpennen (grote slagpennen) wanneer een eend de vleugels opvouwt, maar de schouderveren verduisteren een deel van de spiegel en onderaan verdwijnt hij in een 'flanktas', een waterdichte bescherming van de vleugel, gevormd door de flankveertjes.

Zo zag de waarneemster maar een klein deel van de witte vleugelspiegel van de Krakeend, of zoals zij dat formuleerde "een wit stukje aan achter-onder-vleugel"... Ik had er wel moeite mee om die formulering te verstaan.

De flanktas is bij sommige eenden opvallend gekleurd en altijd onderbreekt deze de normale vorm van een opgevouwen vleugel. Watervogels zoals Aalscholvers en Pelikanen hebben geen inrichting om de vleugels droog te houden: zij moeten dus de drooghouding aannemen: stilstaan met uitgespreide vleugels.

Heel mooi en sprekend is de flankpartij veertjes bij de Slobeendwoerd.

Verlengde schouderveren vormen een prachtig kleurpatroon bij de Smient en de Pijlstaart.